

I
69

goddess

Liudytojo pasakojimas

Paryžiuje, netoli Notr Dam katedros, Gušerto gatvėje stovi nedidelė taverna „Šez Popon“. Tai neoficialus vietinių bitnikų centras. Senoje ne labai švarioje tavernoje nuo ryto iki vakaro knibžda visų taučių, rasių, religijų jaunuolai. Jų lytį galima atskirti tiksliu: vaikinų plaukai ilgesni, be to, jie nesioja barzdas, kurių merginos balsiai pavydi. Sėdi tiesiog ant grindų, ant stalių, ant bufeto. Nuostabu: žmonių daugybė, tačiau niekada nebūna triukšmo.

Tą restoranėlį pasirinkau, norėdamas prasibrauti į bitnikų gretas. Dar namie pradėjau rūpestingai ruoštis: apsirengiau seną kostiumą, kažkokius skarmalus, norėdamas atrodyti panašus į bitniką. Tačiau veidrodis bematant parodė, kad mano pastangos bergždžios. Tada apsirengiau paprastai, pasiėmniau mėgiamą skėčių ir nuėjau.

Pirmąsias dienas tiesiog sėdėdavau už vieno stalelio, skaitydavau arba rašydavau, stebédamas, kas dedasi aplink. Pats pratinausi prie aplinkos ir aplinką pratinau prie savęs. Tik šeštojo apsilankymo metu truputį išlindau iš savo kiauto. Už gretimo staliuko sėdėjusi kompanija — aš jau žinojau visų jų vardus — apsižiūrėjo, kad finansai galutinai išseko. Užsakiau jiems vyno bonką. Mano iniciatyvą jie įvertino klausimu: „Tu ką, darbą radai?“ Nemažam savo džiaugsmui, įsitikinau, kad, nepaisydami skėčio, jie laiko mane saviškiu.

Kadangi už gretimo staliuko sėdėjusi kompanija figūruos visame mano pasakojime, leiskite ją pristatyti. Labiausiai laukinis atrodo Neandertalietis. Tiksasis jo vardas — Kłodas Rolenas. Jis devi kailinius. Savo apranga labai didžiuojasi ir kiekvienam giriasi tą triušio kaiiliukų maišą pasisiuves pats. Kaip bitnikas, jis apėjo dešimtį šalių, pavuovojo ir JAV. Randas kaccoje — prisiminimas iš Amerikos. Jį užsidirbo, dalyvaudamas eitynėse prieš rasinę diskriminaciją. Tai aistringas bitnikų judėjimo pranašas, kaip ir kiekvienas pranašas, fanatiškai nekenčiantis visų kitų tikėjimų. Džonas Bangnaldas — anglas, buvęs studentas. Iš visų man žinomų bitnikų jo plaukai ilgiausiai, ūsai išpuošelėti. Net skudurais apsirengęs, jis pritrenkiančiai elegantiškas. Stengiasi vaizduoti ciniką, bet greičiau jis logiškas. Stengiasi atrodyti prasčios, bet jam niekaip nepavyksia nuslėpti, kad jis — aristokratas. Visi jį vadina Lordu.

Vokietis, ką jūs lengvai suprasite, yra tikras vokietis. Tarp bitnikų paleko nesenai, nors to niekaip nenori prisipažinti. Bitnikams jis pernelyg gerai apsirengęs ir truputį to gédinasi.

Fransua Gelas — pusiau bitnikas, pusiau prancūzas, pusiau italias. Jis daillinkas, jau dalyvavęs keliose parodose. Dabar anglimi piešia turistų portretus. Jį vadina Kataliku.

Tiksasis Švedo vardas — Hansas Hansonas. Sakoma, kad jis esąs devynių amatų meistras. Buvo Stokholmo teatro apšvietėjas ir dirbęs ką tik nori. Apėjo visą Vakarų Europą, Šiaurės Ameriką ir nemažą Afrikos dalį. Ilgalaikiai užtruko Olandijoje tarp garsiųjų „provos“ („provosai“) — „provokatoriai“ — taip vadinas olandų bitnikai. Nuo to laiko rūpinasi amerikiečių armijos dezertyrai, atsisakiusiais kariauti Vietnamo. Padeda jiems gauti civilinius drabužius, laikinus dokumentus, o jeigu reikia — ir slėptuvės. Labai tylus, net drovus jaunuolis. Didžiąją laiko dalį praleidžia Paryžiaus bibliotekose — norėdamas sušilti, kaip jis pats sakosi.

Vienintelė mūsų kompanijos mergina — prancūza Zana Lasa. Labai graži, nors stengiasi tai nuslėpti. Visada juokauja, nors akyse spindi liūdesys. Mažiau-

siai trys iš mano aprašytų vaikinų — Vokietis, Neandertalietis ir Švedas — yra slaptai ją išimylėję. Ji, mano nuomone, nieko nemyli, todėl ją vadina Pucela, tai reiškia — Skaistule.

Kadangi aš buvau vyriausias, jie nusprendę mane vadinti Pepe-Seni.

Susipažinome. Neandertalietis, kaip visada, pranšauja:

— Europa pergyvena marazmą, mūsų judėjimas — protinės gyvenimo ir protesto būdas.

Jis kaip nerikės agitatorius, laukinė išvaizda jo šneką nuspalvina komiškai.

Vokietis pritaria:

— Aš bitnikas, nes nieko iš šitos visuomenės nelaukiu, bet ir jis manęs nieko nepęš.

— Šventas Povilas pasakė: ką tu turi, ko nebūtum gavęs?

— Žinoma, — nusišipo Vokietis, — katalikas būtinai prikergia kokį šventajį. Tu juk žinai: visa, kas yra, — iš dievo, net utélės.

— Pirmiausia, jeigu aptekai utélėmis, išsimaudyk. Antra, tie žodžiai ne tiek apie dievą, kiek apie žmones. Žmonių dėka tu gyveni, jiems turi pasakyti ačiū, kad neskarstai medžiai kaip beždžionė. O kadangi viską gavai iš žmonių, privalai pagal galimybes atiduoti žmonėms daugiau, negu pats paémei.

Tačiau Vokietis jau įsimagino:

— Visa tai žodeliai. Aš pritaru Neandertaliečiui: esu dékingas mūsų visuomenei tik už tai, kad jis sufeikia galimybę ją neigti.

Vykstant debatams, Lordas niūriai tylėjo ir net nuobodžiavo. Bet ir jis neištėrė:

— Klausau jūsų, ponai, ir sau kartoju žinomus žodžius: sumažėjo beraščių, pagausėjo kvailių! Bitnikų esmė visų pirma „būli“ ir neklaušinėti — kodėl!

— Grįžkime prie mūsų ginčo, — kaip Neandertalietis, — ieškokime filosofinės bitnikų prasmės. Tikiuosi, atsakymą rasime, jei iškelsime klausimą — koks mūsų požiūris į visuomenę, kurioje esame pašmerkti gyventi, nebūdami niekuo nusikalstę.

— Dėl dievo, liaukis, — įsikiša Pucela. — Kam tie aukštį žodžiai: prasmė, būlis, filosofija, visuomenė, maišas! Liaukis romantizavęs, puošęs aureole mūsų nesugebėjimą. Neskanu!

— Teisybė! — juokiasi Lordas. — Teisingai jam atrežei! Liaukimės romantizavę — teisingi žodžiai! Laikas prisipažinti, kad mūsų bitnikystė — vaikiška liga, tolygi tymams ar kokliušui. Užsiauginome ilgus karčius ir gąsdiname savo tévelius: bu-bu-bu! O téveliai neišsigąsta ir kalba: nieko, paaugs, susipras, grįži padorių žmonių visuomenę, sukurs šeimas, taupys nuosavam namui. Juk taip ir bus! Kokie mes didvyriai! Juk visa tai — žaidimas, žaidimas laisve ir romantika.

Ironiškas Lordo monologas sukelia prieštaravimą audrą.

Tačiau pasigirsta padavėjos balsas:

— Berniukai, baigsite kalbėti gatvėje, uždarom!

— Žmonės, jau aštuonios! Tempo, tempo! Liksime be sriubos! — šaukia Vokietis. Visi išbėga ir dumia greičiu, viršiančiu mano jėgas.

Prabégę kelias slauras gaiveles, sustojame prie švento Severino vienuolyno vartų. Cia jau išsirikiavo gana ilga laukiančių eilė: valkatos, beglobiai, elgetos, bet daugiausiai bitnikai. Visi dreba nuo šalčio ir diršio pro grotas į kiemą, kur vienuolės jau stato sriubos katilus.

Pagallau vartai atsidaro, alkana minia įsiveržia į kiemą. Aš taip pat gaunu savo porciją, kaip ir visi, sedu ant žemės ir pirmą kartą gyvenime kertu sriubą —

išmaldą. Tačiau, pagalvojau, kad daugeliui iš čia sėdinčiųjų tai yra visas dienos davynys, sriuba įstringa gerklėje.

— Romoje buvo geriau, — svajingai prisimena Švedas. — Ten pilna vienuolynų, ir kiekviename galima gauti tokio srėbalo.

— Baik tu su Roma, — niurna Lordas. — Daugiau sriubos elgetoms, bet daug daugiau ir elgetų. Atsimink jų minias. Ir atsimink, kaip mus vijo iš Amžinio miesto.

— Kaip vijo? — klausiu.

— Taip ir vijo. Aš labiau mėgstu Paryžių, čia žmonės vis dėlto pakantesni.

— Pakantesni! Nepasakyčiau, — liūdnai sako Neandertalietis, — Paryžius niekuo, absolūčiai niekuo nesidomi: nei žmonių skurdy, nei žmonėmis.

— Nesidomėjimą mūsų Neandertaliečių skaudžiausiai pergyvena, — įsiterpia į pašnekesį Pucela. — Jis norėtų, kad visi jį pastebėtų, kad aplink jį rinktysi mėnios, kad klausytų jo prakaibų. Jis aiverstų žmoniją į savo tikėjimą ir tapų bitnikų popiežium. Tačiau Paryžius jo nepastebi, ir jis to niekada neatleis. Ši kartą Pucela savo pašaipomis peržengė ribą. Ji užmiršo, kad Neandertaliečių tiki tuo, ką šneka. Ir svarbiausia, užmiršo, kad jis ją myli. Jis atsistoja, persimeta per petj miegamajį maišą ir nueina.

— Kur eini? — pašoka Vokietis.

— Į Briuselį. — Ir Neandertalietis dingsta tamsoje.

— Vyručiai, kur jis nuėjo? — pasimelęs klausiu aš.

— Ar tu kurčias! — atsako Lordas. — Girdėjai — į Briuselį.

— I tą, kur Belgijoje!

— Taip, į tą, kur Belgijoje. — Lordas kalba su manim kaip su nepilnaverčiu. Vėliau manęs jau niekas nesiebino. Biulinai įpratę pakilti nuo stalo ir, netarę né žodžio, išmauti į Londoną ar Barseloną.

Neandertaliečiui išėjus, mūsų nuotaika truputį sugedo, nutarėme eiti miegoti. Švedas, Žana ir Lordas pasuko į tuščią metro šachtą, Katalikas ir Vokietis — į Gelbėjimo armijos nakvynės namus, o aš — namo. Guliu minkštamu patale, o užmigti negaliu — iš galvos neišeina mintis: grįž Neandertalietis ar jis tikrai nusidangino į Briuselį?

Jis negrįžo. Po dviejų savaičių turėjau savo reikalais važiuoti į Briuselį. Viską sutvarkius, iki traukinio liko dvi valandas. Nusprendžiau užėiti į vietinių bitnikų „centrą“. Pirmajį ten pamačiau Neandertalietį.

— Užmokėk už mano kavą, — pareiškė jis užuot pasisveikinęs. Nustebti, mane išvydus, jam, matyt, nė į galvą neatėjo. Jis kamavo visai kas kita, jis susiriesdamas plūdo prasidėjusius šalčius.

— Velniska žiema, čia šalū ir su savo kailiai.

— Paryžiuje irgi ne šilčiau. Jaunimas ketina vykti į šiltus kraštus, į Ispaniją, — kalbu aš.

— Nekvaila mintis, — pastebi jis.

Po to mudu išsiskyrėme. Grįžęs į Briuselį, iš karto nuėjau į restoranėlį, norėdamas papasakoti apie Neandertalietį. Atidarau duris ir sustoju išsižiojęs: už mūsų stalo jau riogso jis pats.

— Iš kur atsiradai?

— Aš gi tau sakinu, kad Briusely sušalau. Be to, negaliu palikti jūsų be globos, kai dar išsiruošėt į Ispaniją. Ką jūs ten veikumėte be išmintingų mano patarimų?

Visi patenkinti, kad jis grižo, net Pucela pasakė jam keletą šiltų žodžių. Neandertalietis spindėte spindži, žarsto sąmojus, jis ne tokis dygus kaip visada. Katalikas pasilenkia prie manęs ir kužda:

— Matai, meilės įtaka Neandertaliečio sužmogėjimui.

Man truputį liūdina, et paskutinį vakarą su savo naujaisiais draugais. Staiga Neandertalielis viršininko tuo man laukia:

— O tu rytą nevėluoki!

— Būtinai pasiūmk megamajį maistą, — priduria Pucela. — Tu visada lengvai apsiženges, o dar gali būti taip.

— Taip, taip, — pensionato gubernantės balsu prasysta Lordas. — Svarbiausia, neužmiršk savo neatsirkiamojo skėčio.

Iki šiol man nė į galvą neatleido leistis su bitnikais bastyti po pastulį. Dabar paaiškėjo, kad eliu. Sekančią dieną, persimetęs per petį megamajį maistą, atskubėjau į sutartą vietą. Bet ten leukė nemaži naujienos: niekur nevaliuojame, kadangi vakar policija suėmė Švedą.

— O už ką!

— Niekas tikrai nežino, — sako Pucela.

— Veinias, kodėl būtinai Švedai — garsiai samprotauja Neandertalielis. — Jis apsiženges geriausiai už mus visus, plaukus pasikirpęs, į jokius spausus neįpalnotas — nemégsta triukčio. Mane sulmili galima rasti dešimti priežastų, bet Švedas — tai juk Šventasis Žmogus.

— Todėl ir suėmė, kad Šventasis, — juokiasi Lordas. — Daugelių Šventuvių mūsų visuomenė pakentėliai tik todėl, kad jie seniai mirę. Prancūzus Asyžietis dabar patektų į kamara greičiau, negu bet kas kita. Katalikas žiūrėdamas Šventuvių specialistas, jis galėtų pateikti dešimtis pavyzdžių, kaip blogai eligiamasi su mūsų dienų Šventuvių.

— Palik mano Šventuvių ramybėje. Aš dabar priklausau karlaugalčiai bažnyčiai ir policijos komisariatai greičiausiai imčiau šturmų.

— Žinote ką, nuelkim ten ir paaiškinim, kad Švedas — visiškai padorus Žmogus, — slūdo Pucela.

— Nebūk naivi kvalitė, — niūriai sako Neandertalielis, — nejaugi tu galvoji, kad ten su mumis kaltbės rimiai. Švedui tai nepadės, o mus taip pat gali pasodinti.

Pucela pravirkė:

— Jeigu tu nori, eliu ten viena, aš negaliu jo taip palikti.

Neandertalielis įtarai pažvelgė į merginą:

— Klausyk, tu elgesi taip, lyg Švedas būtų tavo meiliužis.

— O jeigu ir taip, tu turi ką nors prieti — pasipūtus pareikšė Pucela.

Man minutėl užginaudė kvapą. Neandertalielis, Vokietis ir Švedas — visi trys paslapčia myli Pucelą. Tai žino visi, bet, kad jis atsiliepė į Švedo jausmą, — stulbinanti naujiena. Neandertalielis tylėdamas praraja karčią pililė, o aš žūriu, kaip reaguos Vokietis. Bet tas sėdi pačių, ir atrodo, kad tai jo nė kiek nedomina.

— Kas Vokiečiuli — klausiu Lordą.

— Jis vakar gavo kažkokį laiką, ir nuo to laiko prie jo nesilaikink.

Tačiau tollau aiškintis nebuvvo laiko, nes Katalikas, džiaugsmingai ūkdamas, puolė prie durų.

Ant sienkštio — Švedas, jam surengiamas audringas susikimas. Jis tylėdamas paduoda popierius skiautę, kurioje parašyta: Hansas Hansonas, nuolat gyvenantis Stokholme, Lapakaresvatenė gatvė 47, Švedų tautybės, tollau kitų anketinių duomenys, siuo iškraustomas iš Prancūzijos respublikos. Minėtas asmuo prieto patiktili Prancūzijos teritoriją ne vėliau kaip per 15 dienų nuo šio rašto gavimo. Prefektūros antspaudas, parašas neišskaitomas.

— Kodėl?

— Todėl, kad policijos kontrolės metu visiškai neturėjau pinigų, o ir vėliau negalėjau irodysti turis Prancūzijos kokių nors lėšų, nes aš iš tikrujų jų neturiu, — atskina mums Švedas.

— O argi tai nusikaltimas! — klausia Pucela.

Katalikas kažkaip mėlungiškai nusijuokė:

— O tu nežinojai! Taip, tai nusikaltimas. Neturėti pinigų — pats sunkiausias nusikaltimas, kuris galima padaryti šioje visuomenėje.

Debelus nutraukė griežta Neandertalielio komanda:

— He, visi nusikalstėliai krūvojet Žengis marš!

Pirmasis mūsų kellenės tikslas — Semuro miestas. Vokietis ir Neandertalielis važiuoja traukiniu — žinoma, be bilietų. Likusieji atmesti į keliaivimo būdą kaip nesoriškai. Lieka viena — autostopas. Tačiau nemanyskite, kad mes styrėjome žalikelėje ir maldaujančiai mosavome pravažiuojantems limuzinams. He, mes nuėjome į kavinę, kurioje renkasi reisinių sunkvežimių valruotojai, paklausėme, kas važiuoja Semuro krypilm, pasiūlėme savo paslaugas pakraunant ir iškraunant — ir viskas išsiplėndė. Tiesa, vienoje mašinoje nesutilpome, teko pasidalinti į dvi partijas. Man atiteko laimingas burias lydėti vlenintęs mūsų draugijos merginą. Bandau pasinaudoti proga ir sužinoti ką nors daugiau apie jos ir Švedo jausmuklį. Bet jis ryžtingai paneigia bet kokius ūselnius jausmus ir pareikšia, kad jos ir Švedo jausmuklį gryna profesionalūs. I mano klausimą, apie kokią profesiją kalbama, atsako, kad netrukus aš pati viską pamatyslu. Ir iš tikrujų, už koksio šimto kilometrų nuo Paryžiaus mes sustojome pirmą kartą. Kol ūsferis išisi, Pucela veda mane į vieną fermą. Adresą jai davé Švedas, kuris pavedė susiūrti dėl sezoninio kelijų Amerikos armijos dezertyryų darbo. Tai padaryti nebuvvo sunku. Šeimininkas dar praėjusias metais turėjo du dezertyrus, ilko patenkintas jų darbu ir dabar kalba:

— Atsiuskite savo kaubojus, aš su jais gretai susiūrti. Mūsų kellenės metu Pucela pabuvojo dar keturiose fermose. Visur jai noriai prižadėjo pasirūpinti Amerikos dezertyryais. Neslepiau, tai manė nustebino, ir aš spėlioju, kad to priežastis — dezertyryų darbo jėgos pilumas. Tačiau Pucela mano klaudingą nuomonę išskaidė.

— Prancūzams užtenka sezoninių darbininkų iš Ispanijos ir Portugalijos, jieems moka dar mažiau, tačiau padėti Amerikos dezertyryams daugeliis žmonių laiko savo pareiga. Amerikos karas Vietname plėto krūtinę kiekvienam doram žmogui, o mums, prancūzams — ypatingai. Tu neužmiršk, kad viešnamiečių atžvilgiu mūsų sąžinė ne visai gryna. Ir, be to, padėti hemis, kas atsakso žudyti, — tai juk savaimė suprantamas dalykai, argi ne taip!

Panašiai atsakė ir vlenas kunigas, pas kurį du buvę JAV karai gyveno jau pusę metų. Abu negrai iš armijos pabėgo Olandijoje dvi dienos prieš išvykstant į Vietnamą.

Pries Semurą, atsislēgiant su ūsferiu, mūsų laukė Švedas, atvažlavęs kita mažina.

— Tegu Pepé mums atleidžia, aš turiu su tavim pasikalbėti, — pasakė jis ir nuėjo su Pucela.

Vakare, kai parke čia mėsto sienomis lindome į miegamuošlius maišus, nel vieno, nel kito su mumis nebuvvo.

— Kur jiedu? — pasidomėjau.

— Nebijok, — atsakė Neandertalielis, — nepraužus. Aš Švedui pasakiau, kad Pucela jis myli. — Neandertalielio veidas žytiėjo išdidžiu pastaukotimu.

Pabudės, Švedo ir Pucelos miegamuošlius maišus pamačiau vieną greta kito. Visi miegojo, tik Vokietis tupinėjo, pakuodamas savą negudrią mantą. Pastaruoju metu jis atrode kažkoks liūdnas, lyg išsigandęs. Neandertalielis man sakė:

— Pamatysi, jis nusiplaus pirmas.

Apsimečiau, kad vėl noriu užmigti, bet Vokietis priejo.

— Pepe, nieko, kad tu mane matel, aš vis tiek būčiau tave pažadintas.

— Manel — klausiu nepasitikėdamas.

— Taip, tave, tu juk netinkas bitnikas, su tavim lengviau kalbėti. Aš grįžtu namo, reikia baigti mokslių. He, negalvok, kad dėl laikko, ne todėl, kad mama dieną ir naktį verkia, o tévas grasinia. Jis grasinia, o mama verks ir tada, kai sugrišiu, nes aš nebūsiu tokis, kokio jie nori. Savo vienurčių jie įsivalzdavo ne tokį.

Aš spiaunu į pinigus. Aš norėjau, kad gyvenimas turėtų kažkokį prasmę. Aš maniau, kad bitnikai arčiau prie tikrojo gyvenimo, negu studentai, kurie gyvenimą pažįsta tik iš knygų ir paskaitų. O dabar...

— O dabar tu įsitikinsi, kad ir bitnikai ne arčiau — bandau jam padėti išreikštį mintį.

— He, ne tai. Aš dabar žinau, kad aš ne tas tipas. Štai Neandertalielui bitnikavimas kažką duoda, jis yra savo kallyje, moka naudotis ne konservuotu, o tikru gyvenimu. O aš — galimas dalykas, tai mano klaida — aš daug gaunu iš knygų, aš jų išgluosi. Šioje draugijoje tik apsimelinėju, o dabar nutariau gržti. Perduok linkėjimus visiems, o atskrai — Pucelai. Pasakyk Neandertalielui, tegu aš manęs nepyksta.

Jis greitai, tvirtai paspaudė mano ranką, užsimetė ant pelles mašą ir nužingsnavo. Kai jo žingsniai nutilo, Neandertalielis atsimerkė ir sumurmėjo:

— Kelmas, ko aš turu ant jo pykli — Po to staiga ižūsio jaucio balsu subiliuvo: — Gauja, keik Parkes atidaramas padorems žmonėms, bitnikams leikas nedintis.

Idomu, kad niekas nepaklausė, kur Vokietis, lyg viskas taip ir turėti būti.

I pietus keliauome pėsti, automobilis, o vienas geras „upių vilkas“ leido mums prisiglausti savo baržos pilve.

Taip prisikapstėme į Lilon.

Liono įmonėse dirba daug Ispanų, su kuriais Švedas, Katalikas ir Lordas palanki tamprius ryšius. Man knesti — kodėl? — bet per didelio smalsumo nenorū rodymą. Ir štai kartą pastebėjau, kad Lordas savo bagaže slepia nemažą pondą kažkokį spaudinių.

— Kas tai? — klausiu.

Ir sužinau, kad tai nelegali literatūra, kurią bitnikai gabena Madrido studentams.

Mane ypatingai nustebino, kad tokį pavojingą darbą atlieka Lordas. Jis kaip suokalbininkas mirkeli ir paaiškina:

— Tu negalvok, Pepe, kad aš labai sąmoninges, aš tieslog kompensuoju savo bitnikiško nenaudingumo jausmą. O kadangi Frankas — tieslog niekias, iškrėslį jam sunybvę visada labai malonu.

Lordas — nepaprastas vaikinas. Kartą jis priėjo prie manęs ir be jokios dingsties prašneko:

— Pepe, tu kažką painioji. Tu leiskai bitnikų žaknų, tačiau čia, tarp mūsų, jų nesurasi. Bitnikai — tai ne priežastis, o pasekmė, išorinė labai neromantiškų priežastis. Bitnikų žaknų reikia leiskoti pirkštėje mūsų ževų nuodémėje, visuomenėje, kurios sūnais paklydėliais mes pasidaramė tyčia. Antra vertus, bitnikai nesugeba, o dar teislingiau — tingi apmasyti dalykus iki galo.

...Neslepiau, su bitnikais man buvo gera, bet, nepaisant to, jauciau, kad atėjo metas, kai reikia susiaprastoti laiku pasidalinti. Kartą vakare sėdėjome ant vieno namo slenkštlo ir žiūrėjome į saulėlydį. Švedas prädejo drovai kosčioti.

— Aš noriu pasakyti... Tai yra, mudu su Pucela norime pasakyti. Pagal policijos direktyvą, rytoj balgasi mano buvimo Prancūzijoje terminas. Jei po to mane nutvers, gali būti nemalonumų...

— Tai siūlau jums išvykti tuo pat. Iki Ispanijos sienos netoli, rytoj vakare būsite ten, — nutraukė jis Neandertalielis.

— Palauk, — vėl prabilo Švedas. — Mudu norime pasakyti, kad su jumis į Ispaniją neisime. Mudu norime susirasti darba, išbandysime laimę Hamburge.

Aš ten turu pažįstamu, jie mus pradžioje priglaus.

— Lordas davé pinigų, po dviejų valandų išleina mūsų traukinį, — pridurė Pucela, įsimylėjusi žiūrėdama į Švedą.

Neandertalielis nualsė rūgžiai miną:

— Na, ir kompanijai. Tikėjau užpulti diktatoriu Franką su ištisa armija, o, pasirodo, man telleka kefuri nususe atsarginiai.

— Trys, vargse Neandertalieli, — paaipliai patikslino Lordas.

— Ką tu taip pat nori išduoti vėlavai?

— Aš tai ne, bet, jeigu neklusty, mūsų Pepe įgali toliau nės.

— Lordas teisus, man laikas gržti, — patvirtinau aš.